

שבת מ ע"ב

וְהָאֵמֶר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: בְּכָל מְקוֹם מוֹתֵר לְהִרְהוֹר חוּץ מִבֵּית הַמֶּרְחָץ וּבֵית הַכֶּסֶּא!

שו"ע או"ח פה:ב

אפילו להרהר בדברי תורה אסור בבית הכסא ובבית המרחץ ומקום הטינופת והוא המקום שיש בו צואה ומי רגלים.

זבחים קב ע"ב

אמר רבא האי דינא מרבי אלעזר ברבי שמעון גמירנא דאמר בבית הכסא... והיכי עביד הכי והאמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן בכל מקום מותר להרהר חוץ ממרחץ ומבית הכסא לאונסו שאני

קידושין לג ע"א

דאמר רבָּה בַּר בַּר חֲנָה אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בְּכָל מְקוֹם מוֹתֵר לְהִרְהוֹר חוּץ מִבֵּית הַמֶּרְחָץ וּמִבֵּית הַכֶּסֶּא. דִּילְמָא לְאוּנְסִיָּה שְׂאֵנִי

רש"י שם

פעמים שהוא טרוד ומעיין בשמועתיה לפני כניסתו למרחץ וע"כ היא שגורה בפיו ולבו ומעיין בה בבית המרחץ

גמ' יומא ז ע"ב

וְרַבִּי שְׁמַעוֹן סָבַר "תְּמִיד לְרָצוֹן לְפָנָי ה'". מַאי "תְּמִיד"? אֵילִימָא: תְּמִיד עַל מִצְחֹו, מִי מְשַׁכַּחַת לֵה? מִי לֹא בְּעֵי מִיעַל לְבֵית הַכֶּסֶּא, וּמִי לֹא בְּעֵי מִינָם? אֶלָּא: תְּמִיד מִרְצָה הוּא.

ברכות כב ע"א

אין דברי תורה מקבלין טומאה

הדר זקנים פ' יתרו

שאל קיסר אחד לר' יהושע מפני מה הוזכר השם בה' דברות ראשונות. ובה' אחרונות לא הוזכר. א"ל ר' יהושע בא עמי לטייל בעיר א"ל ר' יהושע אמשול לך משל למה"ד. הלכו יחד בעיר ראה צלמים בדמות המלך לפני פתחיהם לכבוד הקיסר. ראה מבואות מטונפות שלא היו בהם צלמים אמר לו ר' יהושע מפני מה אין כאן צלמים. א"ל הקיסר מפני הטינוף. א"ל ר' יהושע ומה במקום טינוף אין משימים צלמים ולא רוצים להניח דמות המלך מפני כבודו. עאכ"ו שאין להזכיר השם ברוך הוא בה' דברות שאין בהם כי אם רציחה וניאוף וגניבה ועדות שקר וחמדנות:

צוואת הריב"ש אות כב

וכל מה שרואה יזכור בהקב"ה – אם אהבה יזכור באהבת ה', ואם יראה יזכור ביראת ה', כידוע בכמה מקומות. ואפילו כשהולך לבית הכסא יחשוב 'הלא אני מפריד רע מטוב.'

נפש החיים ג:ג

ובנקל יוכל להלכד ח"ו ברשת היצר שיראה לו היתרא עפ"י מחשבה זו דרך משל להרהר בד"ת בשאט נפש אף במקומות המטונפ'י. אחר שיוקבע אצלו תחלה שהכל אלהות גמור. ורז"ל הפליגו בזה מאד וכרתוהו ברוח קדשם מהיות לו חלק לעה"ב ר"ל. כמ"ש (ברכות כ"ד ב) שבכלל כי דבר ה' בזה הוא גם המהרהר ד"ת במבואות המטונפים.